

Efter forslaget skal straffeloven anvendes, hvor ministeransvarlighedsloven „intet andet bestemmer“, men det er tvivlsomt, hvad denne passus betyder.

Et forhold, der ikke er omfattet af lovforslaget, men af straffelovens regler, skal vel i almindelighed straffes efter de sidstnævnte regler, men tvivlsspørgsmål vil kunne forekomme.

Et forhold kan være omfattet af såvel straffelovens som forslagets affattelse, idet indholdet af forslagets § 7 til dels er sammenfaldende med indholdet af straffelovens §§ 155-157. Der vil da opstå tvivl om, hvorvidt begge sæt af regler er anvendelige.

Hvis en bestemmelse i straffeloven hjemler strengere straf end forslagets tilsvarende regel, må det formentlig i almindelighed antages, at straffelovsbestemmelsen fortrænger forslagets regel, uanset at affattelsen af § 1 kan synes at tale for den modsatte løsning. Et særligt problem foreligger med hensyn til uagtsomt forhold, der er omfattet af både straffelovens § 157 og forslagets regel, idet straffelovens § 157 indeholder en strafferamme omfattende bøde og hæfte, medens forslagets § 6, stk. 1, 2. punktum, udtrykkeligt begrænser straffen for uagtsomt forhold til bøde. Også spørgsmålet om anvendeligheden af reglen om strafforfald i § 6, stk. 1, sidste punktum, kan være tvivlsomt, hvis et forhold er omfattet af både straffeloven og forslaget.

Med hensyn til tilfælde, hvor forslagets strafferamme er højere end rammen efter den tilsvarende regel i straffeloven, er det tvivlsomt, om kun forslagets regler eller både straffeloven og forslagets regler skal anvendes.

De her nævnte spørgsmål har bl. a. betydning med hensyn til forældelse, idet forældelsesfristen er ret kort ved overtrædelser af forslagets regler, jfr. § 6, stk. 3, medens overtrædelser af straffelovens kap. 16 er uforældelige, jfr. straffelovens § 92.

5. Ad § 2.

I § 2, sidste punktum, foreslås en særlig regel om beslutninger, „der træffes som et væsentligt led i regeringens almindelige politik“. Efter denne regel er enhver minister, der har været til stede i statsråd eller ministerråd og ikke her har modsat sig beslutningen, ansvarlig. Reglen er af en så

ubestemt karakter, at den er uegnet til optagelse i lovtæksten.

6. Ad § 3.

Bestemmelsen omhandler ansvar for undladelse af at gennemføre lov- eller grundlovspåbudte foranstaltninger.

Den synes at burde overvejes nærmere i sammenhæng med forslagets § 2, jfr. herved § 4 i loven af 1939.

I 2. punktum bestemmes, at statsministeren er ansvarlig, når „der med føje (kan) rejses tvivl om, hvilken minister svaret påhviler“. Det er tvivlsomt, hvilket område bestemmelsen omfatter. Efter sin ordlyd kan den omfatte tilfælde, hvor der foreligger en rent bevismæssig tvivl om, hvilken minister der er ansvarlig. Bestemmelsen kan dog også fortolkes indskrænkende, således at den kun angår tilfælde, hvor der navnlig på grund af uklarheder i lovgivningen består en tvivl om, under hvilken fagminister en sag hører. Uanset hvilken af disse fortolkninger der antages, betyder bestemmelsen en meget betænkelig fravigelse af væsentlige straffeprocessuelle og strafferetlige principper.

7. Ad § 4 a.

Det er overflødigt udtrykkeligt at fastslå, at en minister er ansvarlig for sine egne handlinger og undladelser.

8. Ad § 4 f.

Bestemmelsen fastslår ministerens ansvar for „underordnede handlinger og undladelser, når han har forsømt ved instruktion eller et rimeligt tilsyn at sikre sig mod fejl og forsømmelser fra de pågældendes side“.

Bestemmelsens affattelse synes at burde overvejes nærmere. Ligesom bestemmelsens regel om tilsyn alene stiller krav om „et rimeligt tilsyn“, burde udtrykket „instruktioner“ formentlig ændres til „instruktioner i rimeligt omfang“ eller en anden lignende formulering. Også udtrykket „fejl og forsømmelser“ forekommer mindre hensigtsmæssigt, idet det synes at kunne indebære, at en minister kan pålægges ansvar, selv om de underordnede forhold ikke er retsstridige.

9. Ad § 5.

De i § 5 udformede betingelser gælder med hensyn til både straf og erstatning,